

ÄLVSBERGSSVISAN

Den bloms-ter-pryd-da gon-do-len gled ut-
 ö-ver Älvs-borgs blå-a böl-jor ned. Det var så hemskt
 i den mör-ka natt, en fic-ka skön vid rod-ret
 satt. Kring pan-nan bar hon en la-ger-krans be-
 prydd av stjär-nors mil-da glans. Hon sjöng om vän-
 nen så ljuv och kär, som up-på Älvsborg fängs-lad är.

Men Herman hörde den stämman klar,
 som genom järnbeslagna fönstret far.
 «Hallå!» han ropar, «min sångarvän,
 nog känner jag din röst igen.
 Jag haver mördat ett barn för dig,
 det kunde du förlåtit mig;
 ty kärleken den är lika stor
 hos fången som på Älvsborg bor.

Och fången ensam i tornet satt
 tilldess han rymde därifrån en natt,
 och kaste sig uti böljan blå,
 för att sin flicka återfå.
 Man se'n som vålnader sett dem gå
 ibland de höga bergen grå.
 Men Älvsborgs bölja den viskar än
 om Herman och hans sångarvän.